

Έλενα Παπαχρήστου

ΤΑ ΦΤΕΡΑ ΤΟΥ ΑΣΤΕΡΗ

Η Πύλη της Μελωδίας

ΤΑ ΤΡΑΓΟΥΔΙΑ ΤΟΥ ΑΣΤΕΡΗ

Στίχοι της Μελωδίας

Συνοδευτικό βιβλιαράκι στίχων
στο «Τα Φτερά του Αστέρη — Η Πύλη της Μελωδίας»

Έλενα Παπαχρήστου

Μικρή εισαγωγή

Αυτό το μικρό βιβλιαράκι συγκεντρώνει τους στίχους των τραγουδιών από το έργο «Τα Φτερά του Αστέρη — Η Πύλη της Μελωδίας». Μπορεί να χρησιμοποιηθεί παράλληλα με το βιβλίο, για ανάγνωση, τραγούδι και ακρόαση.

Περιεχόμενα

- 00 — Γνώρισε τον Αστέρη
- 01 — Η Αβριέλα και το Χρυσό Φτερό της Χαράς
- 02 — Ο Ίπαρχος και το Μελένιο Φτερό της Ασφάλειας
- 03 — Η Μεραλίνα και το Γαλανό Φτερό της Εμπιστοσύνης
- 04 — Ο Θηρέας και το Χάλκινο Φτερό του Θάρρους
- 05 — Η Αγνή και το Λευκό Φτερό του «Είμαι Αρκετός»
- 06 — Ο Οράτιος και το Ασημόχρυσο Φτερό της Όρασης
- 07 — Το Κολίμπρι και το Μοβ Φτερό της Συμπόνιας
- 08 — Η Ροζαλία και το Κόκκινο Φτερό της Αγάπης

09 — Ο Αρσένης και το Φεγγαρένιο Μπλε
Φτερό της Αλήθειας

10 — Η Άρια και το Τirkουάζ Φτερό της
Έκφρασης

11 — Το Σμαραγδένιο Φτερό της Συνεργασίας

12 — Η Πύλη της Μελωδίας και το Φτερό του
Ουράνιου Τόξου

00 — Γνώρισε τον Αστέρη

Τα Φτερά του Αστέρη – Η Πύλη της Μελωδίας

Ο Αστέρης κατεβαίνει,
μ' ένα φως στην αγκαλιά.
Μες στη νύχτα τραγουδάει,
και ξυπνάει η χαρά.
Έχει φίλους οδηγούς του,
έχει αστέρια συντροφιά,
και σκορπάει μες στη γη μας
φως, αγάπη και χαρά.

Φτερό, φτερό,
μικρό φως,
μέσα σου ζει
ο ουρανός.

Ο Αστέρης τραγουδά,
και ανθίζει η καρδιά.

Φτερό, φτερό,
άνοιξε φτερά.

Πέτα, πέτα

πιο ψηλά.
Με χαμόγελο,
με χαρά,
όλος ο κόσμος
τραγουδά.
Κι αν φοβάσαι,
σου θυμίζει
πως το φως σου
είναι εδώ.
Πως κρυμμένο
έχεις μέσα
ένα αστέρι
φωτεινό.
Κάθε βήμα
φέρει σπίθα,
κάθε γέλιο
μια αρχή.
Κι ο Αστέρης
σου μαθαίνει
να πετάς

με την ψυχή.
Φτερό, φτερό,
μικρό φως,
μέσα σου ζει
ο ουρανός.

Ο Αστέρης τραγουδά,
και ανθίζει η καρδιά.

Φτερό, φτερό,
άνοιξε φτερά.

Πέτα, πέτα
πιο ψηλά.

Με χαμόγελο,
με χαρά,
όλος ο κόσμος
τραγουδά.

01 — Η Αβριέλα και το Χρυσό Φτερό της Χαράς

Όταν τα παιδιά κοιμούνται,
όνειρα γλυκά θυμούνται,
όνειρα χρυσά
που γίνονται άστρα εκεί ψηλά,
στου ουρανού την αγκαλιά.
Έτσι ήρθε κι ο Αστέρης,
φωτεινός και διαμαντένιος,
απ' τα γέλια των παιδιών,
απ' τους ψίθυρους ευχών.
Στον ουράνιο κήπο ζούσε,
είχε μάτια γαλανά
κι έναν χτύπο στην καρδιά
που του έφερνε χαρά.
Αστέρη, Αστέρη, είσαι εδώ;
Έλα σε παρακαλώ,
μες στ' όνειρό μου σε φωνάζω,
δεν μπορώ να κοιμηθώ.

Είσαι εδώ; Είσαι εδώ;
Με τον χτύπο της καρδιάς μου
ένα μυστικό θα πω,
θύμισέ μου τα όνειρά μου,
ξύπνα πάλι τη χαρά μου.
Την καρδιά του ακουμπούσε,
νότες γύρω του σκορπούσε,
γέλια, όνειρα, φιλιά
φώτιζαν όλη τη βραδιά.
Μα μια νύχτα ξαφνικά
κάτι ράγισε βαθιά,
κι ο Αστέρης δεν ακούει
την καρδιά του να μιλά,
και δεν νιώθει πια κοντά του
των παιδιών τη ζεστασιά.
Μια σιωπή τον πλημμυρίζει,
την καρδιά του σαν αγγίζει,
κι ο κήπος όλος σιγανά
χάνει γέλια και χαρά.
Αστέρη, Αστέρη, είσαι εδώ;

Έλα σε παρακαλώ,
μες στ' όνειρό μου σε φωνάζω,
δεν μπορώ να κοιμηθώ.
Είσαι εδώ; Είσαι εδώ;
Με τον χτύπο της καρδιάς μου
ένα μυστικό θα πω,
θύμισέ μου τα όνειρά μου,
ξύπνα πάλι τη χαρά μου.
Μια φωνή τού ψιθυρίζει,
μια γλυκιά και απαλή,
είναι η φύλακας της πύλης
που οδηγεί εδώ στη γη.
Αβριέλα τ' όνομά της,
όμορφη και ροδαλή,
του 'βαλε φτερό στο χέρι
και τον στέλνει προς τη γη.
Μες στην Πύλη Μελωδίας
ταξιδεύει προς τη γη,
δώδεκα φτερά θα φέρει
για το κάθε ένα παιδί.

Θα θυμίσει τη χαρά τους,
θα θυμίσει τα όνειρά τους,
και θα δώσει στην καρδιά τους
τα πολύχρωμα φτερά τους.
Αστέρη, Αστέρη, είσαι εδώ;
Έλα σε παρακαλώ,
μες στ' όνειρό μου σε φωνάζω,
δεν μπορώ να κοιμηθώ.
Είσαι εδώ; Είσαι εδώ;
Με τον χτύπο της καρδιάς μου
ένα μυστικό θα πω,
θύμισέ μου τα όνειρά μου,
ξύπνα πάλι τη χαρά μου.
Αστέρη, Αστέρη, είσαι εδώ;
Έλα φώτισε τον ουρανό,
και στα πιο βαθιά σκοτάδια
φέρε πάλι το φως εδώ.

02 — Ο Ίπαρχος και το Μελένιο Φτερό της Ασφάλειας

Απ' την πύλη κατεβαίνει,
ο Αστέρης στη γη πατά,
μα το σώμα του στο χώμα
δεν κρατιέται σταθερά.
Γέρνει λίγο αριστερά,
γέρνει λίγο δεξιά,
και τα γόνατα λυγίζουν,
πώς θα περπατά σωστά;
πώς θα περπατά σωστά;
Όλα γύρω του είναι νέα,
δέντρα, άνεμος, σιωπή,
κι ο Αστέρης δεν γνωρίζει
πώς να περπατά στη γη.
Έχεις έναν οδηγό,
Ίπαρχο τον λένε,
άλογο λευκό,
βγαίνει με βηματισμό

απ' το δάσος το πυκνό.

Τικ-τακ-τοκ,

τικ-τακ-τοκ,

σιγά σιγά, θα σε μάθει
πώς να στέκεσαι σωστά.

Μην τρέμεις, Αστέρη,
πάτα τώρα στο χώμα,

χέρια ανοιχτά,

σιγά σιγά,

στάσου πιο αργά.

Νιώσε τη γη

που σε κρατά,

σιγά σιγά

σταθερά.

Άπλωσε τα δυο σου χέρια
και άσε το δεύτερο φτερό
να έρθει μες στην καρδιά σου
να σε κάνει σταθερό.

Μην τρέμεις, Αστέρη,
πάτα τώρα στο χώμα,

χέρια ανοιχτά,
σιγά σιγά,
στάσου πιο αργά.

Νιώσε τη γη
που σε κρατά,
σιγά σιγά
σταθερά.

03 — Η Μεραλίνα και το Γαλανό Φτερό της Εμπιστοσύνης

Ο Αστέρης περπατάει
σιγά σιγά στη γη,
μα η ομίχλη τον τυλίγει
και έχει μπερδευτεί πολύ.
Μια γέφυρα στέκει μπροστά του
και την κοιτά από κοντά,
μα δεν ξέρει ποιο βήμα
θα τον πάει ως την άλλη μεριά.
Κι αν δεν τα καταφέρω;
Κι αν κάνω λάθος βήμα;
Κι αν πέσω στο κενό;
Τότε φτάνει η Μεραλίνα,
τότε φτάνει σιγανά...
Είμαι η οδηγός σου,
έλα, κοίτα απαλά,
θα σου μάθω σιγά σιγά
ένα βήμα τη φορά.

Ένα βήμα, Αστέρη,
ένα βήμα μικρό,
κι ένα φωτάκι θα ανάψει
να σου δείξει τον δρόμο καθαρό.

Ένα βήμα, Αστέρη,
μη διστάζεις ξανά,
όταν ακούς την καρδιά σου
έρχεται φως σιγά σιγά.

Ένα βήμα τη φορά
και η καρδιά σου σε κρατά,
ένα βήμα τη φορά
κι έρχεται φως σιγά σιγά.

Κάνει βήμα ο Αστέρης
και φωτίζεται η γη,
ένα πλακάκι ζωντανεύει
κάτω απ' το βήμα του εκεί.

Κι από πάνω κατεβαίνει
ένα φτερό γαλανό,
της εμπιστοσύνης δώρο,
ήρεμο και φωτεινό.

Ένα βήμα, Αστέρη,
ένα βήμα μικρό,
κι ένα φωτάκι θα ανάψει
να σου δείξει τον δρόμο καθαρό.

Ένα βήμα, Αστέρη,
μη διστάζεις ξανά,
όταν ακούς την καρδιά σου
έρχεται φως σιγά σιγά.

Ένα βήμα τη φορά
και η καρδιά σου σε κρατά,
ένα βήμα τη φορά
κι έρχεται φως σιγά σιγά.

Έρχεται φως
σιγά σιγά...
έρχεται φως
σιγά σιγά...

Να να να να...
να να να να...

Ένα βήμα τη φορά...
να να να να...

κι έρχεται φως
σιγά σιγά...

04 — Ο Θηρέας και το Χάλκινο Φτερό του Θάρρους

Ου... ου... ου...

Ου... ου... ου... ου...

Μες στο δάσος μπαίνω σιγανά,
τα δέντρα όλο πιο ψηλά,
και φύλλα καθρεφτένια εκεί
κρέμονται απ' τα κλαδιά.
Η ανάσα μου βαραίνει,
και το σώμα μου μικραίνει,
η σκιά μου μεγαλώνει
κι ο αέρας με παγώνει.
Άλλο φύλλο με μπερδεύει,
άλλο φύλλο με τρομάζει,
άλλο με κοιτά λυπημένα,
άλλο με κοιτά θυμωμένα.
Κι ο φόβος όλο πλησιάζει,
κι η καρδιά μου δυνατά χτυπά,
και τα φύλλα σαν καθρέφτες

δείχνουν ό,τι με τρομάζει.
Κι αν είναι στ' αλήθεια;
Κι αν είμαι έτσι;
Κι αν δεν θέλω να 'μαι εδώ;
Βλέπω ξάφνου δυο μάτια
χρυσαφένια να κοιτούν,
κι όλοι οι φόβοι μου σωπαίνουν,
τι να θέλουν να μου πουν;
Μαύρος πάνθηρας προβάλλει,
ήρεμος και δυνατός,
της καρδιάς μου οδηγός.
Είμαι εδώ.
Σε βλέπω.
Κοίτα ξανά.
Δεν κρύβομαι πια.
Μένω... εδώ...
Μένω... εδώ...
Μένω εδώ, μένω εδώ,
δεν κρύβομαι στη σκιά,
κι ό,τι δείχνει ο φόβος μέσα μου

δεν με νικά πια.
Μένω εδώ, μένω εδώ,
τη μάσκα του φόβου πετώ,
με το φτερό του Θάρρους
τώρα πια περπατώ.

Μείνε εδώ.

Κοίτα καλά.

Η σκιά σου

δεν σε νικά.

Άνοιξα τα χέρια μου
και νιώθω ένα φτερό,
το φτερό του Θάρρους,
χάλκινο και ζεστό.

Μένει στην καρδιά μου
ήρεμα και απαλά,
και τώρα έχω δύναμη,
στέκομαι ξανά.

Μένω εδώ, μένω εδώ,
δεν κρύβομαι στη σκιά,
κι ό,τι δείχνει ο φόβος μέσα μου

δεν με νικά πια.

Μένω εδώ, μένω εδώ,
τη μάσκα του φόβου πετώ,
με το φτερό του Θάρρους
τώρα πια περπατώ.

Μένω εδώ...

Μένω εδώ...

05 — Η Αγνή και το Λευκό Φτερό του «Είμαι Αρκετός»

Μες στον κάμπο περπατάει,
παπαρούνες χαιρετάει,
καμπανούλες, χαμομήλι
και το πράσινο τριφύλλι.
Μα για λίγο σωπαίνει,
νιώθει μέσα του, πως μικραίνει.
Πρέπει να γίνω πιο μεγάλος,
πρέπει να είμαι δυνατός,
πρέπει να τα κάνω όλα
όμορφα και σωστά διαρκώς.
Μα η Αγνή κοντά του φτάνει,
λευκή, ήρεμη μορφή,
και του φέρνει λόγια τρυφερά
που ακουμπούν μες στην ψυχή.
Δεν χρειάζεται να τρέχεις,
ούτε να γίνεις αλλιώς.
Έτσι όπως είσαι τώρα

Αστέρη μου, είσαι αρκετός.

Μείνε λίγο, πάρε ανάσα,

άσε ήσυχη την καρδιά.

Δεν χρειάζεται να κερδίζεις

για να λάμπεις αληθινά.

Είσαι αρκετός, είσαι αρκετός,

δεν χρειάζεται να γίνεις αλλιώς.

Είσαι αρκετός, είσαι αρκετός,

είσαι μοναδικός.

Ξαπλωμένος μες στα χόρτα,

τον ουρανό κοιτά ψηλά,

κι όλες του κάμπου οι ευωδιές

τον αγγίζουν τρυφερά.

Όσα κι αν κάνεις, μικρό μου αστέρι,

δεν μετριάσαι με επιτυχία.

Απ' την πρώτη σου τη σπίθα

η καρδιά σου έχει αξία.

Κι ένα λευκό φτερό κατεβαίνει

απαλά μες στην καρδιά,

της Αγνής το ήσυχο δώρο,

σαν γαλήνη, σαν αγκαλιά.
Είσαι αρκετός, είσαι αρκετός,
δεν χρειάζεται να γίνεις αλλιώς.
Είσαι αρκετός, είσαι αρκετός,
είσαι μοναδικός.

06 — Ο Οράτιος και το Ασημόχρυσο Φτερό της Όρασης

Θάμνοι γύρω, δρόμος κλειστός,
χάθηκε πάλι κάθε φως.

Όταν μπερδεύεται η καρδιά,
ποιος θα της δείξει τον δρόμο καθαρά;

Μες στους θάμνους έχω μπει,
δεν μπορώ να βρω γραμμή.

Κλαδιά μπροστά μου σκοτεινά,
δρόμος δεν φαίνεται πουθενά.

Πού να πάω; Πού να σταθώ;
Ποιον δρόμο τώρα να διαβώ;

Κοιτάζω λίγο πιο ψηλά,
κι ένας αετός πετά κοντά.

Είναι ο Οράτιος εκεί,
με φως στο δυνατό φτερό.
Μου φέρνει βλέμμα καθαρό,
να βρω τον δρόμο τον σωστό.

Αστέρη...

ανέβα στην πλάτη μου.
Θα δεις τον δρόμο από ψηλά.
Δεν θα χαθείς μες στα κλαδιά.
Ψηλά, ψηλά, Οράτιε,
δείξε μου δρόμο καθαρά.
Όταν μπερδεύεται η καρδιά μου,
άνοιξέ μου άλλη ματιά.
Ψηλά, ψηλά, Οράτιε,
να βρω τον δρόμο τον σωστό.
Κι όταν μπερδεύομαι λιγάκι,
δείξε μου πώς να προχωρώ.
Μέσα στα φύλλα και κλαδιά,
ο δρόμος λίγο είχε κρυφτεί.
Μα τώρα που κοιτώ ψηλά,
δεν με μπερδεύει άλλο πια.
Ακούω άνεμο βαθιά,
νιώθω τα δυνατά φτερά.
Από ψηλά μπορώ να δω,
πού πάει το μονοπάτι αυτό.
Πάνω από θάμνους και κλαδιά,

πάνω από φόβο και σκιά.

Άλλη ματιά, άλλη ματιά,
κι ο δρόμος φαίνεται ξανά.

Τώρα βλέπω τη στροφή,
τώρα βρίσκω τη γραμμή.

Το μονοπάτι ήταν εκεί,
μα είχε κρυφτεί βαθιά στη γη.

Δεν χάθηκα, δεν χάθηκα,
μόνο μπερδεύτηκα λιγάκι.

Με το φτερό της Όρασης,
βρήκα ξανά μονοπάτι.

Βλέπεις τώρα;

Ο δρόμος δεν χάθηκε.

Μόνο ήθελε άλλη ματιά.

Ψηλά, ψηλά, Οράτιε,
τώρα βλέπω καθαρά.

Όταν μπερδεύεται η καρδιά μου,
ανοίγω αλλιώς τη ματιά μου.

Ψηλά, ψηλά, Οράτιε,
βρήκα τον δρόμο τον σωστό.

Κι όταν μπερδεύομαι λιγάκι,
ξέρω πώς να προχωρώ.
Το ασημοχρυσό φτερό,
φέρει φως στη νέα ματιά.
Όταν όλα πια μπερδεύονται,
κοιτώ ξανά λίγο πιο ψηλά.

07 — Το Κολίμπρι και το Μοβ Φτερό της Συμπόνιας

Βγήκε απ' των κλαδιών τη σκιά,
κι είδε μια πόλη ξαφνικά,
σπίτια, δρόμους και φωνές,
βήματα βιαστικά.

Κι εκεί, σε παγκάκι γκρίζο,
είδε παιδί σκυφτό,
να σφίγγει πάνω της την τσάντα
και να μένει σιωπηλό.

Κι άλλα παιδιά φωνάζαν γύρω
λόγια άσχημα, σκληρά,
«Η Νεφέλη κάνει λάθη!»
κι εκείνη έσκυβε σιγά.

Κι ο Αστέρης νιώθει
την καρδιά του να πονά,
θέλει να τρέξει κοντά της,
να της δώσει αγκαλιά.

Ένα Κολίμπρι πετάει,

στον ώμο του πάει σιγά,
«Είμαι ο οδηγός σου, Αστέρη,
η συμπόνια είναι καλή καρδιά.»
Μη βιαστείς να πεις πολλά,
μη βιαστείς να διορθώσεις,
μερικές μικρές καρδιές
θέλουν μόνο να τις νιώσεις.
Μένω δίπλα με καλή καρδιά,
όταν κάποιος πονά σιγά,
δεν φωνάζω, δεν τραβώ,
μόνο μένω πιο κοντά.
Μένω δίπλα σου και νιώθω
την καρδιά σου που πονά,
όσα δεν μπορείς να πεις
η σιωπή μου τα κρατά.
Μένω δίπλα, δεν μιλάω,
μόνο στέκομαι κοντά,
κι έτσι η σιωπή μου απαλά
σου χαρίζει μια αγκαλιά.
Κι έτσι πάει και κάθεται

στο γκρίζο το παγκάκι,
ούτε μίλησε ούτε πίεσε,
μονάχα στάθηκε λιγάκι.
Κι εκείνη λίγο τον κοιτάζει,
σαν να λιώνει ο φόβος πια,
σαν να βρήκε μες στη σιωπή
μια μικρή ζεστή φωλιά.
Ένα μοβ φτερό συμπόνιας
ακουμπάει στην καρδιά,
κι ο Αστέρης νιώθει τώρα
να μένει δίπλα σιωπηλά.
Μένω δίπλα σου και νιώθω
την καρδιά σου που πονά,
όσα δεν μπορείς να πεις
η σιωπή μου τα κρατά.
Μένω δίπλα, δεν μιλάω,
μόνο στέκομαι κοντά,
κι έτσι η σιωπή μου απαλά
σου χαρίζει μια αγκαλιά.

08 — Η Ροζαλία και το Κόκκινο Φτερό της Αγάπης

Σ' έναν κήπο ανθισμένο
ο Αστέρης σταματά,
και κοιτάζει γύρω γύρω
τριαντάφυλλα πολλά.
Όλα ήταν ανθισμένα,
κόκκινα, κίτρινα, λευκά.
Άρωμα, φως κι αεράκι
του γλυκαίνουν την καρδιά.
Μα πιο κάτω, λυπημένο,
ένα τριαντάφυλλο κλειστό.
Ήταν λίγο μαραμένο,
ζαρωμένο και σκυφτό.
Ο Αστέρης πλησιάζει,
το κοιτάζει σιωπηλά.
Κι εκείνο με φωνούλα
του μιλάει σιγανά.
Δώσ' μου λίγο από το φως σου,

δώσ' μου μόνο μια σταλιά.
Να ανθίσει η καρδιά μου,
να μυρίσω κι εγώ ξανά.
Ο Αστέρης λυπημένος
του μιλάει σταθερά:

Δεν μπορώ να σου προσφέρω,
το φυλάω για τα παιδιά.
Μια μικρή δροσοσταλίδα
πέφτει πάνω του απαλά.
Ροζαλία τ' όνομά της,
τον χαϊδεύει στην καρδιά.
Είμαι φύλακας του κήπου
και δικός σου οδηγός.
Ήρθα για να σου θυμίσω
της Αγάπης τον σκοπό.
Δώσ' του λίγο φως, Αστέρη,
όχι όλο, μια σταλιά.
Τόσο μόνο όσο χωράει
σε μια τρυφερή ματιά.
Η καρδιά μου αγαπά,

η καρδιά μου αγαπά.
Όταν δίνουμε αγάπη,
δεν τελειώνει, δεν σκορπά.
Η καρδιά μου αγαπά,
και χτυπάει δυνατά.
Η αγάπη δεν μικραίνει,
όταν δίνεται σωστά.
Ο Αστέρης παίρνει ανάσα,
δίνει φως απ' την καρδιά.
Το μικρό τριανταφυλλάκι
χαμογέλασε ξανά.
Άνοιξε τα πέταλά του,
γέμισε γλυκιά ευωδιά.
Κι ο Αστέρης ψιθυρίζει:
Η καρδιά μου αγαπά!
Κι ό,τι έδωσε απ' το φως του,
δεν το έχασε μακριά.
Γύρισε σαν χίλια αστέρια
και του χτύπησε η καρδιά.
Ό,τι δίνεις με αγάπη,

δεν τελειώνει, δεν σκορπά.
Όταν μοιράζεται η καρδιά σου,
λάμπει ακόμα πιο βαθιά.
Η καρδιά μου αγαπά,
η καρδιά μου αγαπά.
Όταν δίνουμε αγάπη,
δεν τελειώνει, δεν σκορπά.
Η καρδιά μου αγαπά,
και χτυπάει δυνατά.
Η αγάπη δεν μικραίνει,
όταν δίνεται σωστά.
Κόκκινο φτερό αγάπης,
λάμπει μέσα του γλυκά.
Να θυμίζει στον Αστήρη
πώς μοιράζεται η καρδιά.

09 — Ο Αρσένης και το Φεγγαρένιο Μπλε Φτερό της Αλήθειας

Μπροστά του τρεις μικροί δρόμοι

στέκουν μες στη σιγαλιά,

ο ένας σκληρός σαν πέτρα,

ο άλλος μαλακός σαν γη,

κι ο τρίτος λείος και σκούρος

σαν να βιάζεται πολύ.

Ο Αστέρης τους κοιτάζει,

μα δεν ξέρει πού να βγει,

κι όσο ακούει τις φωνές τους,

τόσο χάνεται πιο πολύ.

Ποιον να πάρω,

ποιον ν' αφήσω,

ποιος μου δείχνει το σωστό;

Όλα κάτι μου φωνάζουν,

μα δεν ξέρω πού να μπω.

Στον λείο δρόμο πάει πρώτα,

μα δεν νιώθει σιγουριά.

Στον πέτρινο πατάει,
μα τα πόδια πάνε αργά.
Κι ο χωμάτινος πιο πέρα
μένει ήσυχος, σταθερός,
δεν του τάζει, δεν φωνάζει,
μα μοιάζει αληθινός.
Και όταν στάθηκε στη μέση,
κουρασμένος και σιωπηλός,
πάνω στην ψυχρή την πέτρα
ακούστηκε βηματισμός.
Είμαι ο Αρσένης, Αστέρη,
ο οδηγός της αλήθειας.
Όταν σωπαίνουν οι φωνές,
μέσα σου ξέρεις το σωστό.
Ο Αστέρης κλείνει μάτια,
παίρνει ανάσα, την κρατά.
Τη φωνούλα του ακούει,
την ακούει καθαρά,
στο χωμάτινο πηγαίνει,
εκεί νιώθει σιγουριά.

Μέσα μου ξέρω,
μέσα μου ξέρω,
ποιος μου δείχνει το σωστό.
Μέσα μου ξέρω,
μέσα μου ξέρω,
τον δικό μου τον σκοπό.
Δεν φωνάζει,
δεν τραβάει,
δεν του τάζει ουρανό,
μόνο μένει μπρος στα πόδια του
ήσυχο και αληθινό.
Τώρα νιώθω,
τώρα ξέρω,
δεν με σπρώχνει, δεν μιλά,
κι όμως μέσα στην καρδιά μου
μοιάζει δρόμος καθαρά.
Φεγγαρένιο μπλε φτερό
κατεβαίνει σιγανά,
κι ακούμπησε την καρδιά του
σαν ανάσα απαλά.

Η αλήθεια δεν φωνάζει,
μένει ήσυχη βαθιά,
κι όποιος μάθει να την ακούει,
βρίσκει δρόμο και καρδιά.

Μέσα μου ξέρω,
μέσα μου ξέρω,
ποιος μου δείχνει το σωστό.

Μέσα μου ξέρω,
μέσα μου ξέρω,
τον δικό μου τον σκοπό.

Μέσα μου ξέρω,
μέσα μου ξέρω,
σαν σωπάσει η βουή.

Μέσα μου ξέρω,
μέσα μου ξέρω,
τι μου λέει η ψυχή.

10 — Η Άρια και το Τερκουάζ Φτερό της Έκφρασης

Σιγά, σιγά,
η καρδιά ανασαίνει.

Σιγά, σιγά,
κάτι θέλει να βγει.

Το χωμάτινο δρομάκι
τον πάει στο γκρι παγκάκι.

Κι από γύρω οι φωνές
των παιδιών είναι πολλές.

Στο πεζούλι η Νεφέλη
έχει χρώματα στο χέρι.

Με κιμωλίες φωτεινές
φτιάχνει κύκλο και γραμμές.

Μόλις βλέπει τον Αστέρη,
τον φωνάζει δυνατά.

Το χεράκι της σηκώνει
και του λέει καθαρά:

Έλα, μίλησε, Αστέρη,

κάτι ήρθες για να πεις.
Για την Πύλη της Μελωδίας
κι ό,τι άλλο θυμηθείς.
Δεν μπορώ, δεν βγαίνουν λόγια,
έχω κόμπο στον λαιμό.
Κάτι μέσα μου φουσκώνει,
μα φοβάμαι να το πω.
Κι αν η φωνή μου σπάσει;
Κι αν φανώ πολύ μικρός;
Κι αν αυτό που τώρα νιώθω
λέει πως δεν είμαι καλός;
Τότε φύσηξε αεράκι
που μύριζε βροχή.
Κι η Άρια, οδηγός του,
ήρθε δίπλα του εκεί.
Τον κοίταξε με αγάπη,
του μίλησε σιγανά.
Κι εκεί που ο κόμπος σφίγγει,
του το λέει καθαρά:
Δεν είσαι λάθος όταν νιώθεις,

δεν είσαι λάθος όταν κλαις.
Η καρδιά σου σε ακούει
όταν βρίσκεις τι της λες.
Μην το κλείνεις στη σκέψη,
μην το κάνεις φυλακή.
Πάρε ανάσα, δώσ' του δρόμο,
κι άφησέ το να βγει.
Άσ' το να βγει, άσ' το να βγει,
κι ας τρέμει λίγο στην αρχή.
Δεν μικραίνεις όταν κλαις,
ούτε όταν πονάς πολύ.
Άσ' το να βγει, άσ' το να βγει,
δώσ' του δρόμο να φανεί.
Ό,τι μέσα σου φουσκώνει
θέλει χώρο να ακουστεί.
Παίρνω ανάσα και μένω,
δεν γυρίζω πια πίσω.
Δεν χρειάζεται να φωνάξω,
μόνο λίγο να μιλήσω.
Μέσα σας ζει ένα τραγούδι,

που ξυπνάει σιγανά.
Άλλοτε γελά μαζί σας,
άλλοτε πονά βαθιά.
Κι αν μου γίνει κόμπος πάλι;
Πάρε ανάσα απαλά.
Κι αν φοβηθώ να το πω;
Πες το λίγο, σιγανά.
Κι αν τρέμει η φωνή μου;
Άσ' την, είναι ζωντανή.
Κι αν μου μοιάζει μικρή;
Κάθε αρχή είναι μικρή.
Άσ' το να βγει, άσ' το να βγει,
κι ας τρέμει λίγο στην αρχή.
Δεν μικραίνεις όταν κλαις,
ούτε όταν πονάς πολύ.
Άσ' το να βγει, άσ' το να βγει,
δώσ' του δρόμο να φανεί.
Ό,τι μέσα σου φουσκώνει
θέλει χώρο να ακουστεί.
Άσ' το να βγει, άσ' το να βγει,

σαν νερό που βρίσκει γη.
Κι όταν βγαίνει απ' την καρδιά σου,
η Μελωδία ζωντανεύει στη στιγμή.

Η Νεφέλη χαμογελάει,
η πύλη λάμπει στα παιδιά.

Κι ένα φτερό τirkουάζ
τον αγγίζει στην καρδιά.

Ό,τι νιώθεις, Αστέρη,
δεν το κρύβεις πια βαθιά.

Το αφήνεις να περάσει
και το λες απ' την καρδιά.

11 — Το Σμαραγδένιο Φτερό της Συνεργασίας

Άκου, άκου σιγανά,
κάτι ψάχνει αγκαλιά.
Άκου, άκου την καρδιά,
η Μελωδία ξενυχτά.
Σ' αυτό το τσιμεντένιο πάρκο
παίζουνε πολλά παιδιά.
Μα δεν ακούνε ο ένας τον άλλον,
τρέχουν όλα χωριστά.
Το ένα θέλει να φωνάξει,
το άλλο τρέχει πιο μπροστά.
Το ένα λέει «κοίτα εμένα»,
το άλλο κάθεται μακριά.
Μαζί, μαζί, μαζί,
νότες πάνω στο χαρτί.
Μαζί, μαζί, μαζί,
η Μελωδία θέλει να ακουστεί.
Κι αντί να γίνει ένα τραγούδι,

μπλέκονται όλα ξαφνικά.

Η Μελωδία ψιθυρίζει,
μα δεν βρίσκει αγκαλιά.

Άλλο φέρνει ένα χαρτί,
άλλο φέρνει ένα τόπι,
άλλο φέρνει ζωγραφιά,
κι άλλο γέλιο και χαρά.

Ο Αστέρης τότε στέκει
και τα βλέπει σιωπηλά.

Βάζει το χέρι στην καρδιά του
και τους λέει απαλά:

Όταν πάμε ο καθένας
μόνος του και βιαστικός,
χάνεται απ' τη μέση
ο κοινός μας ο σκοπός.

Μα αν ακούσεις για λιγάκι
και τη διπλανή φωνή,
τότε ανοίγει η καρδιά σου
κι η Μελωδία ξαναζει.

Κι ένα παιδί με παλαμάκια

δίνει ρυθμό σιγά σιγά.
Ένα, δύο, όλοι μαζί,
τώρα ακούνε πιο καλά.
Κι ό,τι φέρνει κάθε παιδί
μπαίνει μέσα στη γιορτή.
Νότες, γέλια και χρώματα
γίνονται μια μουσική.

Μαζί, μαζί, μαζί,
νότες πάνω στο χαρτί.

Μαζί, μαζί, μαζί,
η Μελωδία θα ακουστεί.

Μαζί, μαζί, μαζί,
πλέκουμε φως και γιορτή.
Κι όταν ανοίγουν οι καρδιές,
χαρά γεμίζει όλη τη γη.

Σμαραγδένιο φτερό
κατεβαίνει απαλά.

Δεν ανήκει μόνο σ' έναν,
ζει σε κάθε μια καρδιά.

Και τότε ο Αστέρης είδε πως η συνεργασία

δεν κάνει τις φωνές ίδιες.

Τις ενώνει.

Κι όταν οι καρδιές ακούνε η μία την άλλη,
η Μελωδία δυναμώνει.

Κι από χέρι σε χέρι
φεύγει μια χρυσή κλωστή.

Η Πύλη ακόμα κοιμάται,
μα ξυπνάει η μουσική.

Μαζί, μαζί, μαζί,
νότες πάνω στο χαρτί.

Μαζί, μαζί, μαζί,
η Μελωδία θα ακουστεί.

Μαζί, μαζί, μαζί,
πλέκουμε φως και γιορτή.
Κι όταν ανοίγουν οι καρδιές,
χαρά γεμίζει όλη τη γη.

Μαζί, μαζί, μαζί,
χέρι, χέρι, μια γιορτή.

Μαζί, μαζί, μαζί,
κάτι ανοίγει σιγανά.

Παλαμάκια, γέλια, φως,
ο κύκλος γίνεται σκοπός.
Παλαμάκια, γέλια, χαρά,
η Πύλη ανασαίνει σιγανά.

12 — Η Πύλη της Μελωδίας και το Φτερό του Ουράνιου Τόξου

Μαζί!

Όλα τα παιδιά!

Μαζί!

η Πύλη ανοίγει ξανά.

Μαζί!

Χέρι με χέρι!

Μαζί!

η χαρά μάς πάει πιο πέρα.

Οι τρομπέτες αντηχούνε,

κι η γιορτή τώρα αρχινά.

Η Πύλη παίρνει μια ανάσα

κι όλη η πλατεία γιορτάζει.

Μαζί!

Όλα τα παιδιά!

Μαζί!

η καρδιά πετά ψηλά.

Μια χρυσή μικρή κλωστή

απ' τα χέρια ξεκινά.
Περνά δρόμους και αυλές,
ανεβαίνει πιο ψηλά.
Τα παιδιά χτυπούν παλαμάκια,
τραγουδούν με μια φωνή.
Κι εκεί που κοιμόταν η Πύλη,
την ξυπνά η μουσική.
Άνοιξε ένα παραθύρι,
ύστερα άλλο πιο ψηλά.
Βγήκαν άνθρωποι στους δρόμους
με χαμόγελο στην καρδιά.
Μια μητέρα σταματάει,
ένας γέροντας γελά.
Κι ένας πατέρας θυμάται
πως ήταν παιδί ξανά.
Δώδεκα νύχτες πέρασαν,
δώδεκα φτερά φωτός.
Κι ό,τι βρήκε ο Αστέρης
έγινε κοινός σκοπός.
Δεν τα κράτησε δικά του,

δεν τα πήρε μακριά.
Τα άφησε σαν τραγούδι
μέσα σε κάθε καρδιά.
Εδώ ανήκω κι εγώ,
εδώ ανήκεις κι εσύ.
Με μια καρδιά, με μια φωνή,
η Μελωδία ξαναζει.
Εδώ ανήκω κι εγώ,
στον μεγάλο αυτό χορό.
Δεν χανόμαστε μαζί,
ανθίζουμε στον ίδιο ουρανό.
Μαζί!
Φως κοντά στο φως!
Μαζί!
γίνεται χρυσός σκοπός.
Μαζί, μαζί, μαζί,
νότες πάνω στο χαρτί.
Μαζί, μαζί, μαζί,
η Μελωδία θα ακουστεί.
Μαζί, μαζί, μαζί,

πλέκουμε φως και γιορτή.
Κι όταν ανοίγουν οι καρδιές,
χαρά γεμίζει όλη η γη.
Ο Αστέρης ακουμπά
το χέρι στην καρδιά.
Τώρα ακούει τον ουρανό
μέσα στα παιδιά.
Τα κοιτάζει στα μάτια,
λάμπουν όλα φωτεινά.
Κι ό,τι νόμιζε χαμένο
τραγουδάει στην καρδιά.
Τότε η Πύλη της Μελωδίας
ξύπνησε γλυκά.
Κι ένα φτερό σαν ουράνιο τόξο
κατέβηκε απαλά.
Άγγιξε μικρές καρδιές,
άγγιξε και τους μεγάλους.
Κι όλοι γίναν μια αγκαλιά
με πολύχρωμα φτερά.
Κι όλοι θυμήθηκαν μαζί

τα φτερά τους τα κρυφά.
Τα είχαν πάντα στην ψυχή,
μα τώρα τα ένιωσαν βαθιά.
Κι απ' τον χτύπο της καρδιάς τους
η Μελωδία ξαναζει.
Ξαναζει, ξαναζει,
η Μελωδία ξαναζει.
Αστέρη...
Η Πύλη έχει ανοίξει.
Ο Κήπος σε καλεί.
Τα άστρα σε ζητούν κοντά.
Μα άκου τώρα την καρδιά σου.
Εκείνη ξέρει πού χτυπά.
Εκείνη ξέρει τι διαλέγει.
Η καρδιά σου ξέρει.
Κι ο Αστέρης χαμογελάει
με τα μάτια του υγρά.
Ο Ουράνιος Κήπος τώρα
ανθίζει στη Γη, παιδιάαα!
Δεν γυρίζω πια μονάχος.

Δεν τελειώνει ο σκοπός.
Αφού εδώ ανθίζει ο Κήπος,
εδώ ανήκω κι εγώ.
Δεν τελείωσε η γιορτή, παιδιάαα!
Δεν τελείωσε!
Η γιορτή συνεχίζεται
μέσα στα παιδιά!
Μαζί!
Όλα τα παιδιά!
Μαζί!
η καρδιά πετά ψηλά.
Μαζί, μαζί, μαζί,
νότες πάνω στο χαρτί.
Μαζί, μαζί, μαζί,
η Μελωδία θα ακουστεί.
Μαζί, μαζί, μαζί,
πλέκουμε φως και γιορτή.
Κι όταν ανοίγουν οι καρδιές,
χαρά γεμίζει όλη η γη.
Εδώ ανήκω κι εγώ,

εδώ ανήκεις κι εσύ.
Με μια καρδιά, με μια φωνή,
η Μελωδία ξαναζει.
Εδώ ανήκω κι εγώ,
στον μεγάλο αυτό χορό.
Δεν χανόμαστε μαζί,
ανθίζουμε στον ίδιο ουρανό.

Μαζί!

φως κοντά στο φως.

Μαζί!

γίνεται χρυσός σκοπός.

Μαζί!

όλα τα παιδιά.

Μαζί!

η καρδιά πετά ψηλά.

Εδώ ανήκω κι εγώ,

εδώ ανήκεις κι εσύ.

Όταν ανοίγουν οι καρδιές,

φως γεμίζει όλη η γη.

Εδώ ανήκω κι εγώ,

εδώ ανήκεις κι εσύ.
Η Πύλη της Μελωδίας
τραγουδάει στη ζωή.
Φτερό, φτερό, μικρό φως,
μέσα μας ζει ο ουρανός.
Ο Αστέρης τραγουδά
κι ανθίζουν στα παιδιά
τα δώδεκα φτερά.
Μαζί...
μαζί...
μαζί...
Εδώ ανήκω κι εγώ...
εδώ ανήκεις κι εσύ...

Μια τελευταία νότα

Οι μελωδίες του Αστέρη είναι ένας ακόμη τρόπος να κρατήσει το παιδί κοντά του το ταξίδι του βιβλίου.

